

El Llenguatge

Convenir

17/XI/1978

El verb **convenir** es pot usar amb diverses significacions, per a cadascuna de les quals té un tractament gramatical diferent. Com a verb intransitiu, gaurebé amb un cert caràcter impersonal, **convenir** significa «anar bé», «ésser útil», «ésser a propòsit». Es, de fet, un significat que s'acosta al del verb **caidre** tant com s'hi acosta el tractament gramatical. La conveniència i l'obligació (o necessitat) són, efectivament, conceptes afins, i si bé no podem considerar **convenir** com un verb pròpiament impersonal, ja que són possibles oracions com **Jo no li convinc** o **Vosaltres em conveniu usem més aviat aquest verb amb un subjecte representat per un infinitiu o bé per una subordinada amb el verb en subjuntiu, com el verb caidre. Comparem: Cal resoldre-ho aviat i Convé resoldre-ho aviat, Cal que vinguis i Convé que vinguis. Notem, formada amb aquest verb, la locució adverbial Si molt convé emprada, ciu el Fabra, «en anunciar la possibilitat d'un fet que vindria a contrariar allò que esperem, preparem, etc». Es el sentit que avui és molt habitual d'expressar per mitjà del mot igual solució que, per la nostra banda, ens resistim a admetre.**

Fabra indica també per a **convenir** com a verb intransitiu, el sentit, amb, que és molt poc usat, de «concorrer». Però el que ens importa realment d'assenyalar són dos altres significats afins del verb **convenir** un com a verb intransitiu i l'altre com a verb transitiu. Afinitat, tanmateix, no vol dir identitat. Per tant, cal no confondre aquests dos sentits i d'acord amb cada un d'ells donar el verb **convenir** el tractament gramatical que exigeixi en cada cas. com a verb intransitiu vol dir «estar d'acord» i com a verb transitiu «concloure un acord». En el primer cas sol dur un complement introduït per la preposició **en**: **Tots convenim en el mèrit d'aquesta obra.** En el segon cas, un complement directe: **Hem convingut un negoci a mitges.** El tractament s'unifica si el complement esdevé una oració subordinada: **Tots convenim que és injust i Convenim que hi anirem demà.** La transformació en pronoms febles, però, marca —ha de marcar— de nou la diferència: **Hi convenim (que és injust) i Ho convenim (que hi anirem demà).**

Albert Jané